

ESOTERISK ANTROPOLOGI

JORDKEDJAN TILL OCH MED ANDRA ROTRASEN PÅ JORDEN I INNEVARANDE (FJÄRDE) EON

JORDKEDJANS BYGGANDE

Jordkedjan, det sjuklot vari planeten Jordan ingår, består av två mentala, två emotionala, två eteriska och ett grovfysiskt klot, det sistnämnda vår jord.

Jordkedjan kallas i den fornindiska esoteriken ”Brahmås gryningskropp”.

Jordkedjans klot var i första eonen av samma slags materia som månkedjans klot i sjunde eonen: alltså ett steg högre än vad som nu är fallet, så att de två nuvarande mentala kloten då var kausala klot, de nuvarande två emotionala kloten var mentala klot osv och vår planet var ett eteriskt klot.

Ett nytt sjuklot börjar byggas, medan det närmast äldre avvecklas. Närmare bestämt började klot 1 i jordkedjan byggas, så snart ”livsströmmen” (huvuddelen av evolutions- och involutionsmonaderna) lämnat månkedjans klot 1 i sjunde eonen.

Varje klot kan betraktas som hölje för ett väsen som inkarnerar däri, ett kollektivväsen tillhörigt devaevolutionen, ”klotanden”. Genom detta kollektivväsens mellankomst bygger en stark livsimpuls från planetregeringen upp atomerna i sjuklotet, därpå molekylerna, sedan celler osv.

När ”livet”, det vill säga huvuddelen av monadmattan, lämnade månkedjans klot 1, övergick klotväsendet för detta klot till det ställe i rymden, där jordkedjans klot 1 skulle bildas. Klotväsendet inledde därmed en ny inkarnation, och det nya klotet började formas omkring detta väsen.

De monader, som bebott den i avveckling stadda månkedjan, måste naturligtvis vänta åtminstone tills de nya kloten formats och beretts till beboelighet. Klotanden bryr sig föga om dessa monader, ungefär lika litet som vi bryr oss om de otaliga mikrovarer som bebor vår organism.

Från klot 3 i månkedjan kom i sjunde eonen en liten grupp barhishader, 46-jag, för att hjälpa till med förberedelsen för den nya kedjan. De anlände till den plats, där det nya klotet 1 höll på att bildas. Med dem följde även andra 46-jag från klot 1 och 2. Livet på klot 1 begynte med att materia tillhörig första elementalriket strömmade upp ur klotets mitt, ibland kallat tredje departementets verkstad, och spreds likformigt i hela klotet.

De nämnda 46-jagen tog i detta skede ingen del i arbetet. Långt senare sällade sig till dem en annan grupp 46-jag från klot 7 i månkedjan, och det var dessa som förfärdigade de ursprungliga formerna för klot 1, varvid de ”gav sina châyâer” (”skuggor”, höljen) för att göra dessa, som Dzyâns bok uttrycker det. Först därefter anlände monaderna och tog formerna i besittning.

De mer framskridna barhishaderna, de från klot 1, 2 och 3, övervakade arbetet med att bygga de olika kloten utan att själv delta däri. Den lägsta klassen barhishader, de från klot 7 vilka inte hade lägre höljen än kausalhöljen, gjorde de första urformerna i jordkedjans klot 1 i första eonen, varpå de lät ”trädmänniskorna” inkarnera och utvecklas i dessa former.

Den näst lägsta klassen barhishader, de från klot 6, arbetade i mentalhöljet och övervakade formernas evolution i andra eonen.

Den näst högsta klassen, de från klot 5, arbetade i emotionelhöljet och fullgjorde en liknande uppgift i tredje eonen.

Den högsta klassen barhishader, de från klot 4, arbetade i eterhöljet och övervakade formerernas evolution i fjärde eonen.

Dessutom arbetade några av barhishaderna från månkedjans klot 5 på jordkedjans klot 3 i fjärde eonen, medan de från klot 4 (månen) senare i fjärde eonen blev aktiva på Jorden.

Det mentala klotet 2 och det emotionala klotet 3 byggdes på motsvarande sätt upp av klotandarna från respektive klot 2 och 3 i månkedjan, sedan dessa väsen lämnat dessa sina förutvarande "kroppar".

Jorden bildades, sedan invånarna lämnat månen. Sedan månanden lämnat månen, började denna upplösas, varvid en mycket stor del av materien överfördes till att bygga upp Jorden. När invånarna lämnade månen i sjunde eonen, hade kloten 1, 2 och 3 i jordkedjan redan bildats, men Jorden själv kunde inte nå särskilt långt i sin formning, förrän månanden lämnat månen.

JORDKEDJANS FÖRSTA EON

I första eonen är jordkedjans klot av samma slags materia som månkedjans klot i sjunde eonen och alltså en grad högre än vad de är i dag och har varit alltsedan andra eonen. Livsbetingelserna i jordkedjans första eon var därför annorlunda än de varit någonsin senare. Icke endast var klotens materia av högre slag utan även de dessa klot beboende väsendena hade höljen av motsvarande högre slag. Dessutom var materien i kloten under denna första eon alltså i hög grad kaotisk. Kloten liknade mera bollar av virvlande energi.

Så till exempel var kloten 1 och 7, som nu är mentala klot, i första eonen kausala klot. Det fanns även mental materia i dessa klot, men höljet var av kausalmaterialia och de manifesterande väsendena hade kausalhöljen. Motsvarande gäller om klot 2 och 6. De rymde även viss emotionalmaterialia, men manifestationen och höljesbildningen försiggick i mentalmaterialien. Klot 3 och 5 var på motsvarande sätt emotionala klot, bebodda av väsen iklädda emotionalhöljen.

Klot 4, Jorden, hade grovfysisk materia men mestadels i gasformigt skick. Jorden var ett glödande gasklot, i vilket inga organismer hade kunnat leva. Invånarna brukade därför endast höljen av etermaterialia och var inte alls besvärade av dessa fysiska förhållanden.

I tiden mellan första och andra eonen kunde klotens materia stadga sig till mera ordnade förhållanden. Därefter kunde kloten dessutom sänkas ett steg i materialitet, så att de kunde bebos av varelser med höljen av den lägre materia som kloten alltsedan andra eonen också bestått av.

Första eonen avviker från de senare eonerna också i ett annat viktigt avseende. I första eonen måste naturrikenas livsformer byggas för första gången. Detta arbete behöver inte göras i de senare eonerna, eftersom byggmästarna då utgår från det redan befintliga materialet och de utprovade mönstren. Formerna måste alltså fastställas för hela kedjan med dess sju eoner, och det göres i början av första eonen men aldrig senare. Som redan förklarats i samband med utredningen av den inre runden, lämnas alltid en kärna av livsformer kvar på varje klot efter att huvuddelen av monadmassan lämnat detta i vandrigen kedjan runt.

Följaktligen måste även mänskliga former bildas i början av jordkedjans första eon. De människomonader, som fick inkarnera i dessa, utgjorde den lägsta klassen människor från månkedjan, det vill säga månmänniskorna av tredje ordningen, de med trådiga kausalhöljen. De följdes senare av människor av närmast högre ordning och så vidare, som senare skall visas.

I första eonen av varje kedja fastställer den ansvarige manun alla de urtyper som skall gälla för hela kedjan i alla sju eonerna. Ehuru många av dessa urtyper inte fullkomnas förrän i sjunde eonen, finns de alla i förebildat skick redan i första eonen. Det är ingen tillfällighet att detta arbete göres i första eonen i klot 1, då detta klot är ett kausalt klot. Kausalvärlden är nämligen urtypernas värld.

För varje naturrike utvalde han en viss uppsättning former, som han önskade vitalisera under första eonen med avsikten att vid ett senare tillfälle ur dessa utveckla allt det som planetlogos ville att jordkedjan skulle frambringa.

Planerna för dessa former neddimensionerades till etervärlden och överlämnades till vissa barhishader, som hade anförtrots med arbetet att igångsätta verksamheten i första eonen. Det rörde sig om barhishader från klot 7 i månkedjan. Under första eonen gjorde de dessa former i ettvarvt av de sju kloten, och allteftersom de gjorde formerna, tog människomonader från månkedjan dem i besittning, förtätade dem och använde dem. Ur dessa former uppstod sedan andra, som kunde tagas i besittning av djurmonader från månkedjan, vilka senare strömmade in.

I enlighet med den princip, som säger att de minst utvecklade får inkarnera först i ett nytt klot, blev det månmänniskorna av tredje ordningen, som fick utföra detta pionjärbete i jordkedjan. Tillsammans med dem kom också en stor mängd djur från klot 4 i månkedjan. Kontingenterna följde, den ena på den andra med ungefär 100 000 år emellan, varpå följde en betydligt längre tidrymd, under vilken de ankomna fick utföra pionjärverket för kedjans två första eoner.

Det egendomliga med dessa människomonaders manifestation i första eonen i jordkedjan var att de inte tog vid i sin evolution, där de avslutat den i månkedjan, utan åter genomgick de stadier de redan passerat icke en utan flera gånger. Ty på varje klot i första eonen började de i första elementalriket, genomgick det snabbt och därpå andra och tredje elementalrikena, mineral-, växt- och djurrikena, varefter de på nytt nådde människoriket.

I ettvarvt av rikena fullgjorde de funktionen av att stadga formerna, varvid de hämtade idén om dem från de barhishader som ledde evolutionen i klotet i fråga. Dessa primitiva människor kan måhända betraktas såsom fyllande de matriser barhishaderna upprättat och förtätande formerna till gagn för dem som kom efter.

Sedan de gjort detta på ettvarvt av de sju kloten, nådde de människoriket sista gången i sjunde klotet. Därefter behövde de inte utföra detta tröttande arbete mera, ty i andra eonen var de människor från början och har förblivit det alltsedan. Likväl var det på en nivå av mycket primitiv mänsklighet de ingick i första klotet i andra eonen, så att vinsten av evolutionsarbetet i första eonen var knappt märkbar.

Som tidigare nämnts, var det den lägsta klassen av barhishader från månkedjans klot 7, som gjorde urformerna till första eonen; den näst lägsta klassen från klot 6, som gjorde dem till andra eonen; den näst högst från klot 5, som gjorde dem till tredje eonen och den högsta klassen barhishader från klot 4 som gjorde urformerna till fjärde eonen.

Inte mycket har meddelats oss som förhållandena i första eonen. Människan i klot 1 (då kausalt klot) kan knappast jämföras med vad vi skulle kalla människa; hon var människans idé. Hon hade mycket ringa medvetenhet.

I klot 2, mentalt klot, är människan tanke med begynnande emotionalisering. I klot 3 hade människorna emotionalhöljen, men mycket ofullkomliga sådana, ty endast vissa av molekylarslagen fanns tillstädes. Också hade någon etermateria börjat uppstå.

I klot 4 hade människorna eterhöljen, men de var mera som drivande, formlösa moln, vilka mot slutet av klotperioden började attrahera gasformig materia. Människorna syntes ha dragit ur den omgivande atmosfären den näring de behövde. De tycks ha genomgått en följd av sju differentieringar påminnande om rotraser, och dessa sammanföll med individernas inkarnationer. De förökade sig genom delning.

De vill förefalla som om världsåldrarna då var betydligt längre än vad de nu är.

Atomernas aktivitet var trögare än den nu är, då endast en spiral i dem var vitaliserad mot fyra i fjärde eonen.

Monaderna i växtriket levde ett drömmande liv, var drömmar om växter snarare än växter. Mineralmonaderna hade eterhöljen, ehuru av ofullkomlig art beroende på avsaknaden av vissa molekylarslag. Mineralerna erhöll i klot 4 en fastare konsistens än de hade haft i klot 3. Mot slutet av klotperioden i klot 4 hade temperaturen svalnat så pass att metaller övergått i flytande form.

I klot 5 fanns tydligen endast de tre högre av de fyra etrarna. Mänskligheten hade emellertid skridit framåt, var mer levande i sin medvetenhet, ehuru alltjämt mycket elementär. Icke desto mindre arbetade hon instinktivt både ”uppåt”, att göra höljena mer medvetna, och ”nedåt”, att förtäta deras materia.

Primitivt som allt visserligen var, betecknade varje klot likväl ett framsteg utöver närmast föregående. I alla händelser var människan inte medveten ens inom något helt molekylarslag, endast inom en underavdelning av detta.’

Mycket litet är känt om förhållandena på klot 6 och 7, förutom att det här för första gången i jordkedjan noterades att vissa individer ”misslyckades” med att uppnå de uppsatta evolutionsmålen.

Man bör ha klart för sig att i monadernas successiva manifestationer i de olika kloten ingen lägre materia överföres från ett klot till ett annat och ännu mindre från ett sjuklot till ett annat. Endast monaderna med deras triader och kausalhöljen flyttas mellan kloten i en kedja. Mellan kedjorna flyttas inte ens kausalhöljerna, utan nya sådana bildas av manun i den nya kedjan efter ”minnesformer” i individernas andratriader. Att i samband med ett sjuklots byggande materia övertas från det äldre sjuklotet är en annan sak och skall skiljas från monadernas senare manifestation eller rundvandring.

I första eonen uppstod den mänskliga formen ur former från djurriket ungefär som darwinismen lär. Det föreligger emellertid viktiga skillnader mellan darwinismen och den esoteriska antropologin. Medan darwinismen lär att dynamiken i processen härrör från slumpartade mutationer och naturligt urval, hävdar esoteriken att hela processen styres av intelligenta väsen vad avser både urvalet och variationerna (mutationerna), så att formerna blir ändamålsenliga verktyg för det inneboende, sig utvecklande livet.

Vad den nuvarande fjärde eonen anbelangar, lär den esoteriska antropologin däremot, i rak motsats till darwinismen, att bildandet av den mänskliga fysiska formen var en särskild process (en separat skapelse) och i tiden föregick varje däggdjursform.

JORDKEDJANS ANDRA EON

Till andra eonen hade jordkedjans klot gått ned ett steg i materialitet: klot 1 och 7, som i första eonen var kausala klot, var från och med andra eonen mentala klot; klot 2 och 6, som i första eonen var mentala klot, var från och med andra eonen emotionala klot; klot 3 och 5, som i första eonen var emotionala klot, var från och med andra eonen eteriska klot; och på klot 4, Jorden, blev nu grovfysiska former möjliga, också därför att temperaturen på ytan sjunkit, så att fast materia kunde formas.

Enär former bildats redan i första eonen, kunde evolutionen taga vid från dessa.

I denna andra eon förmådde människan aktivera endast de två lägsta underavdelningarna av de två lägsta molekylarslagen och hithörande medvetenhet, alltså 47:6:6,7, 47:7:6,7, 48:6:6,7, 48:7:6,7, 49:6:6,7 och 49:7:6,7.

Människoraserna var betydligt mer avgränsade än tidigare och klart urskiljbara. Den mänskliga fysiska formen var icke längre ett drivande moln av eter- och gasformig materia utan hade nått en viss grad av fasthet, även om den alltjämt var geléartad till konsistensen och obestämd till formen. Blavatsky brukade kalla dessa andra eonens människor ”puddingsäckar”. De hade inga beständiga extremiteter, endast formlösa utskott ungefär som amöbor. I

eonens början bildade de dessa utskott tillfälligt liksom amöbor, men genom ständig upprepning blev utskotten bestående och antog nära nog den form de slutgiltigt skulle ha.

Den grovfysiska formen hos många av dessa andra eonens människor var så lätt och tunn att de kunde sväva i den tidens täta och tunga atmosfär. Andra rullade snarare än kröp, men ingen kunde stå upprätt utan hjälp.

När den grovfysiska formen sedan förtätades, fick dess främre del ett slags sugmun, genom vilken den drog in föda. Det förekom att en form sög sig fast vid en annan och sög ut dess innehåll, ungefär så som man suger ut ett ägg genom ett hål i skalet, varvid den utsugna individen skrumpnade och dog. Formerna erhöll flikliknande extremiteter, ungefär som hos dagens sälar, och individerna utstötte kvittrande, trumpetande ljud, knappast ett språk men uttryck för lust och olust.

Senare blev dessa varelser något mindre oformliga och mer människolika. De kravlade på marken liksom larver. Ännu senare, på det land som uppstod nära nordpolen, utvecklade varelserna händer och fötter, ehuru de alltjämt var oförmögna att stå upprätt. Också intelligensen ökade något.

Barhishaderna var i ständig verksamhet med att stimulera dessa varelsers medvetenhet. Exempelvis hade en barhishad från månkedjans klot 6 magnetiserat en ö och dit vallat en flock varelser, som liknade sjökor eller tumlare ehuru utan huvuden. Barhishaden försökte lära dem att inte äta, utan endast buffa på, varandra. De som fortfarande var kannibaler, föredrog vissa kroppsdelar framför andra, som om de utvecklade smaksinnet. Munöppningen fördjupades, förlängdes och utvecklades till ett verkligt matsmältningsorgan. Detta kunde varelsen vända ut och in, om den råkade få i sig något mindre smakligt. Det var fortfarande hett vid jordytan, och det förekom att varelser blev brända eller delvis kokta, vilket de ogillade men tålde till en viss gräns, därutöver kollapsade de av hettan. De fortplantade sig genom knoppning: ett utskott växte fram ur kroppen, avskilde sig och blev en självständig individ.

Dessa människor var ytterligt ofullständiga vad gäller högre höljen. De hade ett kausal-, mental- och emotionalhölje, men dessa var mycket svagt utvecklade. Medvetenheten var dunkel och vag och tankeförmågan ytterst ringa. Människan var så gott som helt och hållet sina instinkter och saknade praktiskt taget förnuft.

Efter en tid förlängdes den främre delen av kroppen, där munöppningen fanns, och bildades ett litet centrum, som i en avlägsen framtid skulle bli en hjärna. Ett litet främre utskott, det blivande huvudet, växte fram omkring detta centrum, och varelserna bildade vanan att röra sig med detta utskott framåtriktat. Utskottet tog ständigt emot intryck, varmed förstärktes tendensen att bli ett huvud, säte för de kommande viktigaste sinnesorganen.

Månmänskorna av tredje ordningen, vilka snabbt genomgått alla manifestationsrikena under första eonen, evolverade som primitiva människor genom hela denna andra eon.

Under andra eonen utvecklades dessa individer, som hade trådlika kausalhöljen, stadigt mot människor i vår mening, och mot eonens slut hade de definitivt nått människoriket, fastän de naturligtvis förblev mycket primitiva.

Under loppet av andra eonen nådde måndjuren av första ordningen människoriket.

Liksom i första eonen alla urtyperna för mineralriket neddimensionerades men ännu inte helt utfördes, neddimensionerades i denna andra eon alla urtyperna för växtriket, ehuru det skulle dröja länge, innan de alla förverkligades.

Under denna eon nådde växtriket nådde en stark utveckling och differentiering, och växterna trivdes i den täta, näringsrika atmosfären och den varma gyttjan. Det fanns mäktiga, lummiga skogar, vilka senare gav upphov till våra kollager. Mot slutet av eonen var det endast måttligt varmt vid jordytan, ehuru vulkanismen var mycket utbredd, så att varje berg var en aktiv vulkan.

Byggandet av formerna i denna andra eon ombesörjdes av barhishader från mánkedjans klot 6 med bistånd av lägre devaer och naturväsen.

JORDKEDJANS TREDJE EON

Tredje klotet

I jordkedjans tredje eon blev levnadsbetingelserna mer lika de nuvarande. Också på de tre första kloten blev människan mänskligare till formen, även om hon alltjämt var otymplig, jättelik och långt ifrån vacker att skåda.

På klot 3 började vissa djurarter utvecklas mot det som för första gången i denna eon skulle bli en urskiljbar mänsklig form, även om denna först var eterisk och mer liknande ett slags mellanting av reptil och apa än människan sådan vi nu känner henne. Formen var alltjämt geléartad. Den hade broskartade rudiment till ben, som inte var stadiga nog för att individen skulle kunna stå upprätt. Han fick vältra sig i den mjuka, varma gyttjan på flodstränderna.

Planeten var till tre fjärdedelar täckt av hav, växtligheten var välutvecklad men egendomlig. Atmosfären hade varit obrukbar för oss, klorhaltig och kvävande.

I denna eon infördes alla urtyperna för djurriket, ehuru många av dem inte förverkligades förrän i följande eon, vår fjärde.

De förutvarande månmänniskorna av tredje ordningen, de med 45-trådar i stället för kausahlölje, hade utvecklat ett kausahlölje av flätverkstyp, ehuru av grövre slag än motsvarande som utvecklades i mánkedjan. När detta stadium nåtts, började manuer skicka in människomonader av närmast högre slag, månmänniskorna av andra ordningen med kausahlölje av flätverkstyp. Utsädesmanur skickade kontingenter, "båtlaster", av dylika människomonader även till klot 4, vår Jord.

På klot 3 grundade en manu därstädes en koloni av människomonader från mánkedjans klot 7. Dessa var individer med kausahlölje av flätverkstyp och därtill av det minst utvecklade slaget, då de hade varit de sista som nådde detta stadium. Manun lät dem inkarnera i de mest framskridna släkterna av tredje rotrasen i klot 3. Allteftersom denna nya grupp växte fram i tredje rotrasen, avskilde manun dem och förde dem till sin koloni, där de snabbare kunde utvecklas till att ingå i den kommande fjärde rotrasen. I kolonin styrdes människorna av en central vilja, manuns vilja, ungefär som bin i en kupa. Manun sände ut energiströmmar och styrde alla.

Senare överförde manun en annan grupp individer med kausahlölje av flätverkstyp. Dessa hade kommit från mánkedjans klot 6 och fick här på jordkedjans klot 3 bilda dess fjärde rotaras. Långt senare överförde manun individerna med kausahlölje av flätverkstyp från mánkedjans klot 5 att bilda femte rotrasen.

Under manuns fostrande omsorg utvecklades fjärde rotrasens individer till att förvärva en viss tillgivenhet och någon grad av intelligens. Först bodde de i grottor, lärde sig sedan att bygga bostäder och kunde rentav lära vissa av tredje rotrasens individer att bygga under deras ledning. Således kunde nu även människor med kausahlölje av flätverkstyp bli ledare för andra.

Fjärde rotrasens individer var hermafroditer, hos vilka det ena könet var mer framträdande än det andra, så att fortplantningen förutsatte två individer. I de lägre raserna, hos människor

med trådiga kausalhöljen, förekom alltjämt andra fortplantningssätt, så att somliga förökade sig genom knoppning, andra genom utsöndring ("svettning") och åter andra lade ägg.

I femte rottråsen ändrades samhällsskicket, allteftersom intelligensen utvecklades. Den bi-kupelika styrningen upphörde, men individerna hade alltjämt mycket ringa intelligens och initiativförmåga. De liksom vallades i flockar av sin manu. I kausalhöljet blev flätverket tätare, resultatet av den pågående utvecklingen och ett exempel på hur långt människan kunde nå utan den oerhörda stimulans som skulle komma i fjärde eonen genom flammans herrars ankomst. Detta slags människa har vi hos oss än i dag. Hon utmärks av en höggradig osjälvtändighet, konventionalitet, tycker som hon gör därför att "alla andra" tycker så. Flockmentaliteten från tredje eonen har de behållit.

Det fanns flera andra raser av människor, somliga med kausalhöljen av flätverkstyp, andra med sådana av trådtyp.

Fjärde klotet

Förhållandena på Jorden liknade mycket dem på tredje klotet. Människornas fysiska former var mindre och tätare än de på klot 3 men efter våra mått alltjämt väldiga och gorillaliknande. Också från början var formerna fastare, och individerna kunde tidigt stå upprätt, även om de alltjämt var ostadiga och återföll till att gå på alla fyra, när de blev skrämde. Människorna förblev i första halvan av klotperioden hermafroditer.

Människan började få hår och borst på kroppen, som emellertid alltjämt var lös och sladdrig. Huden var mörk och ansiktet knappast mänskligt, egendomligt platt och med ögonen vitt isär, så att individen kunde se även åt sidorna. Underkäken var starkt utvecklad. Panna saknades nästan helt, i dess ställe fanns en köttig rulle, och hela huvudet sluttade bakåt. Armarna var längre än våra och kunde inte helt rätas ut vid armbågarna. Händer och fötter var väldiga och vanskapligen. Hälarna sköt ut bakåt nästan lika mycket som tårna framåt, så att människan kunde gå baklänges lika snabbt som framlänges. Därvid hade individen hjälp av ett tredje öga i nacken.

Människorna ägde knappast något förnuft men däremot lidelser och instinkter. De kunde inte använda elden och var oförmögna att räkna.

I mitten av klotperioden blev den mänskliga individen enkönad. Inte långt därefter började månmänniskor av andra ordningen (individer med kausalhölje av flätverkstyp) från månkedjans klot 4 att inkarnera. Efter dem kom flätverksmänniskor från tredje klotet, på det hela taget liknande ganska intelligenta gorillor. I förstörande inkarnerade de i den befintliga mäskligheten men bildade snart en ny, egen typ med mindre, mer kompakta former. Hudfärgen var ljusare, och individerna såg mer mänskliga ut.

Det utkämpades ständiga krig mellan dessa senare komna och de tidigare, jättelika invånarna, som även var kannibaler. Men nykomlingarna kunde med sin högre intelligens besegra jättarna och tog snart makten på hela planeten. Därefter fick de äldre, primitivare raserna anpassa sig till ett mer civiliserat liv efter finna sig i att fördrivas till ödsligare nejder.

Djuren var inte täckta av hår eller fjädrar utan av fjäll. Också fåglarna liknade till hälften reptiler. I denna eon kunde måndjur av andra ordningen kausalisera och bli människor.

Jorden var långt ifrån så stilla som den är i dag. Jordbävningar och vulkanutbrott hörde till ordningen för dagen, och det fysiska livet var riskfyllt. Landskapet var helt annorlunda än vad vi är vana vid i dag. Det fanns berg, som var avsevärt mycket högre än våra högsta berg, oerhört höga vattenfall och väldiga vattenvirvlar var också vanliga. Likväl var Jorden i denna eon mer lik vår nuvarande än något tidigare klot alltsedan månkedjans dagar. Senare byggdes rent av städer.

De barhishader, som arbetade med människornas evolution i denna eon, var sådana som kommit från klot 5 i månkedjan, den näst högsta klassen. Deras arbete liknade mera uppfostran av djur än undervisning av människor.

Liksom sina kolleger i de båda tidigare eonerna arbetade de med bestämda skikt i människornas höljen: 47:5:5, 48:5:5 och 49:5:5.

De fortplantningssätt, som förekom hos mänskligheten på Jorden i tredje eonen, var sådana som numera, i vår eon, är förbehållna de lägre naturrikerna. I första och andra rotraserna, vilka inte var fullt förtätade, förekom alltså förökning genom delning, men i tredje rotrasen användes flera andra metoder: hos de mera primitiva knoppning liksom hos våra hydror, det vill säga att celler utsöndrades från olika organ i kroppen och växte ut till miniatyrkopior av föräldraindividen. Slutligen förekom i tredje rotrasen fortplantning genom ägg, inom vilka den unga individen utvecklades. Individerna var hermafroditer, hos vilka med tiden ena könet dominerade men aldrig uteslutande.

På klot 5 uppnådde mänskligheten klara förbättringar. Mycket mer av tillgivenhet märktes, och människor kunde ge tydliga prov på osjälviskt handlande, till exempel dela med sig av mat i stället för att morrande vaka över sina kap, som de tidigare gjort. Närvaron av månmänniskor med fullständiga kausalhöljen gav de lägre stående starka impulser till framåtskridande. Även om mänsklighetens stora flertal alltså var mycket djuriskt och outvecklat, kunde man se ansatser till samarbete och civilisation.

Intet är känt om förhållandena i klot 6 och 7.

JORDKEDJANS FJÄRDE EON

Allmänt om fjärde eonen

Fjärde eonen kallas ofta den mänskliga eonen också därför att i dess början urtyperna för eonens alla 49 rotraser, också 4:e klotets, dimensionerades ned och framträdde i klot 1. En undersökning av dessa urtyper ger en uppfattning också av hur framtidens människor kommer att se ut. De kommer att ha finare höljen i alla avseenden och vara avgjort vackrare till utseendet, då formerna kommer att vara uttryck för den i formen inneboende allt högre medvetenheten.

I fjärde eonen kommer mineralriket att nå sitt högsta fulländning, det vill säga största hårdhet och täthet med begynnande symptom på eterisering.

Fem viktiga händelser skiljer denna eon från de tre föregående:

- 1) Involutionens materiens tillstånd förändrades.
- 2) Flammans herrar ankom till Jorden och jordkedjans andliga hierarki grundades.
- 3) Dörren från djurriket till människoriket stängdes.
- 4) Dörren från människoriket till femte naturriket öppnades.
- 5) De tre första eonerna rekapitulerades på fjärde klotet, jorden.

Den första av dessa fem händelser skall behandlas i nästa kapitel, de fyra övriga i senare kapitel.

De tre första kloten

I första klotet började det mentala definitivt att fungera, så att man kan säga att det var i denna eon, som människan började tänka. Resultatet därav blev inte alls gott. I de tidigare eonerna hade människan inte varit tillräckligt utvecklad för att i någon större utsträckning bilda egna tankeformer, och därför hade den mentala involutionens materien i kloten formats

endast av devaer, vilka tänkte idel harmoniska och fridfulla tankar. När så människan började kasta in sina själviska, oroliga och hatiska tankar, störde detta involutionsmateriens tillstånd oerhört mycket. Strid, oro och disharmoni uppstod. Elementaterna började visa människan fientlighet, ty från deras ståndpunkt var hon inte längre ett djur bland de andra utan ett självständigt och härsklystet väsen, därtill fientligt och aggressivt. Dessutom drog sig djurriket bestämt undan människan och började hysa fruktan och hat mot henne.

När huvudmassan av människomonaderna nådde klot 3, fann den att planeten beboddes icke endast av den vanliga kärntruppen av människor utan också av ett annat släkte, vilket i Dzyâns bok omtalas som "vattenmänniskorna, förskräckliga och onda". Dessa var människor, som hade kausalhölje av flätverkstyp, somliga av dem var sådana som i månkedjans femte eon hade kausaliserat genom fruktan och hat.

Dessa härstammade från den människotyp som hade blivit kvarlämnad i tredje eonen, därför att den inte förmått gå framåt i utvecklingen och alltsedan dess ägnat sig åt att utveckla den onda sidan av sitt väsen. De var amfibier, halvt reptiler, halvt apliknande, fjälliga varelser, som hade sin förnöjelse i att öva grymhet och ondska. De tycks också ha ägt en viss hypnotisk förmåga.

När de högre stående människorna framträdde på klot 3, gjorde de sig snart tillräckligt starkt gällande för att befria sig från fruktan för dessa monstruösa vildar. Det var för att avvärja möjliga anfall av dessa som människorna uppförde de första fästningarna, och det var även för att skydda sig mot dem som människorna först började bygga primitiva städer och leva tillsammans i stora grupper. De första städerna byggdes av timmer och lera men ibland av ohuggen sten. Detta skedde under fjärde rotrasen på klot 3.

Vid denna tid, under fjärde rotrasen, inkarnerade några av månherrarna bland människorna och lärde dem mycket, bland annat att använda eld. De andliga väsendena tände deras elder, varpå människorna själva fick hålla dem ständigt brinnande. Mycket tidigt stiftades en lag om att en allmän eld skulle hållas brinnande i en därför särskilt uppförd byggnad och att unga flickor, som ännu inte kunde vare sig arbeta eller strida, skulle utses att vakta denna eld. Detta var upphovet till den gamla seden att hålla en evig eld brinnande, vaktad av vestaliska jungfrur.

Femte rotrasen var vit till hudfärgen och gjorde avsevärda framsteg. Bland annat lyckades individerna med kausalhölje av flätverk utveckla detta till ett fullständigt kausalhölje. Femte rotrasens människor var välmenande och vänliga men saknade förmåga att fatta några större ideer, visade inga djupare känslor av tillgivenhet eller självupppoffring. Ganska tidigt började de dela livsmedlen mellan sig i stället för att strida om dem och utvecklade därmed ett slags allmänanda.

De var således förhållandevis framskridna. De byggde sina hus av huggen sten men använde inte cement. De var stolta och krigiska men saknade initiativkraft och var starkt fientliga mot alla nymodigheter. De hade ingen uthållighet och mycket ringa reflexionsförmåga. Allt gjorde de under stundens ingivelse och förmådde inte styra sig.

Sjätte rotrasens människor var mycket kraftfullare, hade en avsevärd viljestyrka och beslutsamhet. De behärskade snart femte rotrasen, antog dess civilisation och vidareutvecklade den betydligt. De lyckades erövra hela planeten och lägga den under ett enda styre, trots att den överväldigande majoriteten av mänskligheten hörde till den femte rotrasen.

Dessa människor hade betydligt högre intelligens än de övriga och ägde rent av uppfinningsförmåga, men de hade likväl tendensen att göra allt ryck- och stötvis, sätta i gång varjehanda men inte slutföra det ordentligt.

De hade vissa överfysiska medvetenhetsgåvor men vanligtvis av det okontrollerade slaget. Brist på kontroll var i själva verket det utmärkande för denna tredje klotets civilisation. Allt var ryckigt och impulsivt, även om människorna på många sätt var dugliga.

När sedan den sjunde rotrasen i sin tur övertog makten från sjätte rotrasen, var det inte med våld utan med överlägsen intelligens och list. De var inte lika krigiska som sjätte rasens individer, och de var alltid färre till antalet, men de var på många sätt kunnigare än de. De tänkte och levde mera som vår mänsklighet, hade en klarare uppfattning om rätt och orätt, var mindre häftiga och mer lagenliga. De hade bestämda ideer om hur samhället borde vara inrättat och levde därefter.

Deras överlägsenhet var helt och hållet intellektuell, och de ägde mycken kombinationsförmåga. Deras samhällsideal synes ha varit myr- eller bisamhället. De hade väl uthärdat jämförelse med flera av de nuvarande raserna på Jorden.

Det var i denna sjunde rotras, som ett skriftspråk blev mer allmänt brukat. Rasen hade också vissa begrepp om konst, ty den ägde både plastiska konstverk och bilder, ehuru fullständigt annorlunda våra. Den var också det första människosläkte som gjorde sig besväret att anlägga vägar.

Allmänt om Jordens rotraser

Vi är nu framme vid den innevarande klotperioden om c:a 620 miljoner år och de sju rotraser som i tur och ordning bebott, bebor eller kommer att bebo vår planet.

Som tidigare nämnts, var det ett kännetecken för de tre rotraser, som framträdde under klotperiodens förra hälft, att de rekapitulerade de tidigare eonernas raser. Detta är en ordning, som var avsedd att gagna särskilt de människomonader, som var avsevärt efter de övriga men som genom en dylik repetition och förlängd evolution kunde komma i kapp dem.

Första rotrasen var helt och hållet eterisk och rekapitulerade således första eonen. Andra rotrasen var i början eterisk och förtätades efter hand till det grovfysiska, så att dess individer kom att upprepa andra eonens ”puddingsäckar”. Tredje rotrasen liknade i många avseenden tredje eonens raser. Fjärde rotrasen kan därmed betraktas som den för fjärde eonen mest typiska rasen. På motsvarande sätt föregriper femte rotrasen den framtida femte eonens raser och så vidare beträffande sjätte och sjunde rotraserna, vilka ännu ej framträtt. På detta skall närmare ingås i samband med behandlingen av de olika raserna.

Jordens första rotras

I fjärde eonens begynnelse, alltså vid den tid, då huvudmassan av monaderna var i manifestation i första klotet, befann sig Jorden i ett våldsamt kaos. Det rådde jättelika omvälvningar i naturen, jordbävningar, vulkanutbrott, orkaner. Detta påminner om förhållandena i första eonen, med den skillnaden att materiens numera större täthet gav våldsammare effekter än vad som var fallet, när klotens materia var av finare slag.

Dessa konvulsioner pågick oavbrutet i två hundra miljoner år, varefter de blev periodiska och återkom efter långvariga avbrott.

I tre hundra miljoner år hade naturväsen träget arbetat med att forma mineraler, växter och djur av lägre arter. Återstoder av livsformer, som levde i de tre föregående eonerna, hade de tagit till mönster i sina försök att forma nya levande varelser. Resultatet blev en egendomlig blandning av skepnader, halvt djuriska, halvt mänskliga. Reptilformer av alla de slag framträdde. Dessa kan sägas ha varit verk av lärlingar, de lägre devaerna, som arbetade utan hjälp och ledning av sina mästare, månherrarna.

När det oupphörliga tumultet närmar sig slutet, anlände somliga av månherrarna för att se om Jorden var redo för människans daning. Alla de tidigare bildade formerna sopade de då undan för att bereda plats åt människan och högre former i allmänhet.

Det första landet framträdde ur den väldiga oceanen av ljumt vatten: det var toppen av berget Meru. Detta är Jordens andliga pol, det oförgängliga heliga landet – nu i Gobiöknen

eller Shamo som kineserna kallar den. Det har också kallats devaernas land, Shvetadvîpa – Den Vita Ön, Mittlandet och ibland Jambudvîpa eller Rosenäppelön. Parserna kallar det Airyâna Vaêjô och hävdar med rätta att deras profet Zarathushtra eller Zoroaster föddes där.

Från berget Meru, landets centrum, utgår sju stora uddar, som ibland kallas Pushkara, även om detta namn rätteligen tillkommer den sjunde kontinenten, som skall framträda när tiden en gång blir inne för sjunde rotrasen. Varje rotras föds i detta land, oavsett vart den sedan leds. Dess klimat betecknas som utsökt vår.

Nästa steg i processen bestod i att månherrarna, barhishad-pitrierna, steg ned på det oförgängliga landet och från sina egna eterhöljen avskilde ”skuggor”, livsfrön, som inom sig inneslöt potentialen till att utvecklas till en mänsklig form. Med en viljeansträngning gjorde de kopior av sina eterhöljen, gjorde dessa kopior bestående och trädde sedan ut ur dem.

Dessa former är väldiga, trådiga, könlösa, kringflytande i den täta atmosfären och i de sjudande haven. För oss skulle de förefalla som jättelika fantomer. De svävar omkring, obestämda eteriska gestalter, inneslutande livsfröna till alla de former som barhishaderna berett under den föregående evolutionen. De är gulvita till färgen, månskimrande i olika nyanser.

Inom den klass av barhishader, som företog detta arbete, fanns sju klart avgränsade underklasser, och varje underklass befolkade någon av de sju förut nämnda uddarna. Dessa sju underklasser, som företrädde sju evolutionsgrader, innefattade dessutom var och en sju underavdelningar efter de sju strålarna. Därav talet i de gamla esoteriska skrifterna, däribland Visdomens bok och Dzyâns bok, om sju gånger sju grupper av barhishad-pitrier.

Det blev dessa 49 gruppers uppgift att utrusta de inströmmande människomonaderna med eterhöljen svarande mot deras olika grader av utveckling och stråltyper.

Dessa eterhöljen var i sig själva inte mänskliga, men de togs i besittning av människomonader, som därigenom kunde taga ytterligare steg mot vad vi betecknar som mänsklighet. Dessa monader hade en mycket svag och obestämd fysisk medvetenhet, och de kunde inte nämnvärt påverka sina fysiska höljen. Individerna hade i början en svag, drömlig medvetenhet huvudsakligen i andratriadens superessentialmolekyl 45:4 men inte lägre. Senare hade de främst emotional medvetenhet. Av fysiska sinnen utvecklade denna första rotras enbart hörseln, och av elementen hade de en svag förnimmelse av elden.

På grund av sin superessentiala medvetenhet, även om denna var passiv och svag, har denna ras kallats gudarasen och även barn av yoga, eftersom barhishaderna var försänkta i djup meditation, när de sände ut kopiorna av sina eterhöljen. De har också kallats de självborna, eftersom de inte var födda av mänskliga föräldrar. De var ”den andre Adam” i judarnas skrifter.

De barhishader, som gav första rotrasens individer sina egna eterhöljen, vitaliserade dessa med sin egen energi, så att säga elektriserade dem till aktivitet. Också solen hjälpte med livgivande prana. Tre källor till vitaliserande formgivning stod denna rotras till buds: barhishaderna, de under dessa stående devaerna, solen.

Den första rotrasens styrande planet var Uranus.

Dessa människor förökade sig genom delning eller knoppning, de enda fortplantningssätt som var dem möjliga. De växte i storlek och delade sig, först i två lika stora halvvar, senare i en större och mindre del, varvid den mindre var den avknoppade avkomman, som fick växa till i storlek för att i sin tur avknoppa avkomma.

Denna första rotras uppvisade inga underraser, endast sju olika stadier av växande eller evolutionsstadier.

Det var en ras av nära nog odödliga: ”Varken eld eller vatten kunde förstöra dem” (Dzyâns bok). Elden var i själva verket deras element, och om vattnet var de omedvetna.

Jordens andra rotras

Under långa tider, medan första rotrasen levde och utvecklades, stadgade sig Jorden till mer stillsamma förhållanden, och kataklysmerna blev lokala, inte längre generella. Allt mer land framträdde ovan vattnet, nådde ut från den första kontinentens sju uddar och bildade en väldig, hästskoformad landmassa, den hyperboreiska kontinenten eller Plaksha.

Den uppfyllde de områden som nu upptas av Asiens och Europas nordligaste delar, varvid den förenade Grönland och Kamtjatka, och avgränsades söderut av det väldiga hav, som sträckte sig genom det som nu är Centralasiens öknar. Spetsbergen ingick i denna kontinent, liksom Sverige, Finland och Norge, och den nådde i sydväst över Brittiska öarna. Baffinbukten var då land, som innefattade de öar som nu finns där.

Klimatet var tropiskt och en yppig växtlighet täckte de solbelysta slätterna. Vi bör inte förknippa namnet hyperboreisk (grekiska för ”ovan nordanvinden”) med de föreställningar som nu vidlåder det, ty det var ett glädjens land, fullt av sprudlande vitalitet. Det var först senare, som namnet hyperboreisk fick en dyster klang, när landet genom polvältning och därmed följande klimatförsämring berövats sina invånare och höljts i snö, is och dimma.

Några av de äldsta länderna i världen är återstoder av den hyperboreiska kontinenten: Grönland, Island, Spetsbergen, de nordliga delarna av Norge, Sverige och Finland och Sibiriens nordligaste delar.

När tiden var mogen för andra rasen att framträda, byggde devaerna grovfysisk materia omkring eterhöljerna till första rotrasens individer. Därmed förfärdigade de ett stelare skal utanför eterhöljet, så att ”det yttre hos de första blev det inre hos de andra”, som Dzyâns bok uttrycker det. Sålunda försvann första rasen omärkligt i den andra, uppgick i och blev denna, och den ”skugga”, som var den första rasens enda fysiska hölje, blev den andra rasens eterhölje. Denna process försiggick stegvis under större delen av andra rotrasens tillvaro. Det var först i sjätte underrasen, som processen var helt avslutad och människan definitivt blivit en varelse utrustad med grovfysisk kropp.

Andra rotrasen förmådde ge ett svagt gensvar på essentialmedvetenheten. I enlighet med den dualitet, som kännetecknar 46-medvetenheten, kärlek-visdom, uppvisade den två typer: den introverta kärlekstypen och den extraverta visdomstypen. Rasen utvecklade huvudsakligen emotionalmedvetenheten. Av fysiska sinnen utvecklade den känseln förutom hörseln, vars utveckling inletts redan i första rotrasen. Av elementen förnam den elden, luften och vattnet och började kunna förnimma, om än svagt, motsvarande fysisk materia.

Denna ras kallades kimpurushaer, barnen av solen och månen, av den gula fadern och den vita modern och alltså eldens och vattnets barn. Deras styrande planet var Jupiter.

Till färgen var de gyllengula, ibland glödande nästan i orange, ibland med svag citronfärg.

Såsom obestämda, trådiga gestalter svävade de omkring i de lummiga tropiska skogarna. De var själva trädlika till formen, ibland nära djurlika, andra halvt mänskliga i konturerna, alla mycket olika till utseende och form. De ropade till varandra med svaga, sång- eller flöjtlignande ljud, knappast artikulerat tal utan snarare obestämda uttryck för de känslor som rörde sig i dem.

I början förökade de sig genom knoppning som den första rasen. Men allteftersom formen blev stelare och täcktes med ett skal av grovfysisk materia, blev detta fortplantningssätt omöjligt. Då utsöndrade de i stället små kopior av sig själva genom ”porer”, ett förfarande som liknats vid utsöndring av svett. Dessa kopior var till en början mjuka och färgskimrande men hårdnade, växte och antog olika former. På grund av detta fortplantningssätt kallades den andra rotrasen i detta sitt senare skede för ”de svettborna”.

Med tiden började svaga tecken på sexualitet att framträda hos dessa ”svettborna”, och senare uppstod antydningar till både manliga och kvinnliga könsorgan, varför de senare raserna kallats androgyner.

Ett studium av dagens växt- och djurriken ger vid handen att alla dessa stadier alltjämt finns företrädda. Därmed kan vi inse att de byggande devaerna väglets av en enda sammanhängande plan, som ändlöst modifierats i alla sina oöverskådliga detaljer men likväl förblivit densamma i sina grundläggande principer.

Av fröanlag, som dessa urtida organiska människor avsöndrade, utvecklades efterhand däggdjuren i all sin oerhörda formrikedom. Lägre djur än däggdjur hör till devaevolutionen och formades av devaer efter mönster, som utarbetades i tredje eonen, ibland med hjälp av mänskliga emanationer.

Som helhet betraktad var andra rotrasen en rekapitulering av andra eonen. De mänskliga formerna i andra eonen var de så kallade puddingsäckarna. Också andra rotrasen hade detta egendomliga, oformliga puddingsäckutseende.

Såväl första som andra rotraserna utvecklades på jorden, innan klot 3 övergavs. Därmed fanns möjligheten att bereda fortsatt utveckling i de jordiska raserna för de monader som var för primitiva för att fortsätta sin evolution i de senare raserna på klot 3.

I första och andra rotraserna lät barhishaderna från klot 4 i månkedjan ett antal efterblivna monader inkarnera, vilka avsågs att vara ledare för ännu mer efterblivna. Många av de sistnämnda utnyttjade väl denna särskilda omsorg som ägnades dem och kunde senare inkarnera i tredje rotrasens första underras, dess lägsta typ. Mera härom i nästa avsnitt.

Första och andra rotraserna var mycket fåtaliga, och den särskilda hjälp som beskrevs ovan tycks ha givits för att så många djurmonader som möjligt skulle drivas framåt i utvecklingen, så att de kunde bli människor, innan dörren till människoriket stängdes för denna eon, vilket skedde i fjärde rotrasen.

Dessutom gjordes allt som kunde göras för att så många som möjligt skulle drivas framåt, innan flammans herrar anlände i mitten av tredje rotrasen.